

1) Trammelant onder de speelboom

Daan durft alles. Op één dingetje na. Nou ja, twee. Het eerste is: 's nachts alleen naar het speelpark sluipen. En het tweede? Aan Lucas en Qadira vertellen dat hij dat niet durft. Want die denken dat Daan voor niks en niemand bang is. Daan kan alles, toch? Juist daarom moet hij 's nachts het park in. Alleen. Doet hij het niet, dan wordt de schuttingmisdadigheid nooit opgelost. En blijft het speelpark voor altijd gesloten.

Lucas en Qadira zijn Daans beste maatjes. Nou ja, Qadira noemt hij geen maatje natuurlijk, want zij is een meisje. En dan nog eentje met wie Daan dagelijks ruzie heeft. Knallen dat het dan doet! Het zijn eigenlijk meer ikhaatjemaatjes. Lucas moet dan vrede stichten, alleen die is altijd zo druk met zijn volgende uitvinding, dat hij de ruzies pas door heeft als de ontploffing voorbij is en de rook alweer optrekt. Na zo'n ruzie, en tussen de ruzies door, vindt Daan Qadira zó'n meid, dat wel.

Waar waren we? Oh ja. Dat park. Brrr.

Het begon allemaal zo. Op een ochtend stond de politie bij het speelpark. Alles werd afgezet met rood-wit lint en borden: 'Niet betreden!' Daan kon nog net op tijd achter de twee agenten langs schieten om in het topje van de speelboom te klauteren. Bovenin de boom, handig verstopt in een knoestige holte, hing de minivideocamera van Lucas. Zo eentje die spionnen ook gebruiken: zo klein als een knikker, op afstand bedienbaar, en met haarscherp beeld. Daan zette zijn rechteroog vlak voor het lensje, alsof hij Lucas aan de andere kant aan z'n toetsenbord zou kunnen zien zitten. Toen zette hij zijn mond er vlak voor en fluisterde: 'Hee, Lukie! Kom gauw hierheen!' Omdat er geen geluid op de camera zat, maakte hij ook een gebaar: hij trok een eng gezicht en wees met een vinger naar de grond ver onder hem. 'De politie is er!'

Zo was het dus begonnen. Trammelant onder de speelboom. Een of andere slechterik – misschien wel twee, of een hele bende – had op de schutting in het park een haatleus gekalkt: 'Joden zijn stom'. De hele buurt had het erover.

Daan wilde ze pakken. Wraak nemen. Toen hij Qadira er in de verte aan zag komen, klom hij gauw naar beneden om het haar mee te delen.

'Oh ja? Weet je al wie het zijn dan? Hoe ga je daar achter komen? Stel dat het maffiabazen zijn? Dat lukt je niet zomaar, jochie.'

Daan stak z'n borst naar voren en gaf haar een duwtje. 'Welles.'

Zij stak haar kin uit en gaf hem een schop. 'Nietes.'

De duw en de schop waren een vast onderdeel van hun gesprekken. Eén duwtje en één schop betekende dat ze het oneens waren: Code Geel, weinig bijzonders aan de hand. De tweede duw en schop betekenden Code Oranje: dan moest je opletten. En bij de derde kon je als omstander beter een helm opdoen of wegrennen, want dat betekende Code Rood, oftewel: explosiegevaar.

Dit keer bleef het bij Code Geel.

'Wat deed jij eigenlijk in de boom?' vroeg Qadira.

Daan keek om zich heen en fluisterde: 'Kijken of ze de minicamera van Lukie niet gejat hebben natuurlijk.'

'Heb je geen ruzie meer met Lucas dan?'

'Weet ik veel.' Daan deed z'n handen in z'n zakken. 'Volgens mij niet. Hij snapt heus wel dat ik z'n luchtbazooka niet expres heb gesloopt. Ik wilde alleen kijken of je er ook modderballen mee kon afschieten.'

Qadira grinnikte. 'Hij was flink boos,' zei ze. 'Ik heb 'm nog nooit zo rood gezien.'

'Ik ook niet.'

Daan haalde z'n schouders op en wilde weglopen, toen ze hem ineens bij de mouw greep. 'Daan!'

Ze stond achterover geleund naar de boomtop te kijken. 'Die videocamera... – die hangt er nog, zei je toch?'

'Ja. Maar...'

Ze liet z'n mouw los en haar mond viel wijd open. 'Maar Daan! Dan kan Lucas de videobeelden terugspoelen. Dan weten wij wie het gedaan heeft en worden we beroemd!'

'En krijgen we een beloning van tienduizend eurootjes!' glunderde Daan en zette het op een lopen richting Lucas' huis.